

grundlag kan henføres til begge disse positioner. Der må nødvendigvis være en sammenhæng. Og der er en sammenhæng. Glistrup-sagen er alene blevet fabrikeret som en hævn fra gammelpartier og embedsmandsfagforeninger, og for at man kunne få Glistrup – og helst hele fremskridtsbevægelsen – til at knække sammen under vægten af de mange hårde anklager og af det enorme tidsforbrug, der – da den samme time ikke kan bruges to gange – nødvendigvis har handicappet Glistrup kolossalt fra uforstyrret at passe sit politikeroppositionsarbejde.

Beviserne for, at der fuldt og helt op til 100 procent er tale om en rent politisk forfølgelse uden mindste antydning af juridisk saglighed, fremgår også af de mange momenter, der er berettet i de tre første afsnit i nærværende serie.

Men det er ikke blot forbeholdt folk med talent for sandsynlighedsmatematik at forstå, at anderledes kan det simpelt hen ikke hænge sammen, når der i samme sag ophobes så mange forhold, der ikke sammenhængende kan forklares på anden vis.

Den, der dykker yderligere ned i sagens forløb, vil gang på gang støde på, at Glistrup er blevet behandlet helt anderledes og langt skrappe, end myndighederne har behandlet nogen som helst anden. Mange har læst en enkelt facet af sagsforløbet i Poul Boegs bog »Justitsmordet i Landsskatteretten«. Boeg forarges over, at han kom ud for de mange udtalelser fra folk i landsskatteretten om, at man naturligvis ikke havde behandlet andre på samme måde, hvis det ikke lige havde været sådan, at det advokatkontor, de var klienter på, var Glistrups.

Den nød, Boeg her ikke kan knække, er letforklarlig. Boeg har ikke forud haft med andre Glistrup-klienter at gøre. Derfor går han i sin blåøjethed ud fra, at de skal da behandles på samme måde som andre medborgere. På det tidspunkt, hvor Boeg kommer i forbindelse med sagen – i vinteren 1978-79 – har de andre folk i skatteadministrationen derimod arbejdet under Poul Møller-ordren i omkring syv år. De er blevet så tilvænnet til, at Glistrup, og hvad der har med Glistrup at gøre, skal have en negativ særbehandling, at det simpelt hen ikke for dem fremstår som noget forargeligt. Tværtimod, det forargelige for dem er, at Boeg kan komme på den tanke, at Glistrup og hans forbindelser skal be-

handles efter samme regler, som gælder for alle andre.

Sådan er den enkle forklaring bag den justitsmord-bog, som i foråret 1979 optog så mange herhjemme, men om hvilken topembedsmændene og toppolitikerne helt med rette gik ud fra, at hvis de bare fortav den og lod være med at gå ind i debatten, ville denne dø bort af mangel på nyt brændstof, efterhånden som diskussionsemner om helt andre anliggender pressede sig på.

Og igen fik systemets folk ret i, at deres fortielsestaktik var den for dem holdbare taktik og metode til at hindre, at uhumskeheden i deres forfølgelse mod Glistrup virkelig kunne blive afsløret med de konsekvenser, som den danske Dreyfus-sag selvfølgelig forlængst burde have haft.

Men bare fordi de er forlovede med medierne og deres såkaldt skrappe drenge fra Jørgen Flindt Petersen og Erik Stephensen og over Ekstra Bladet, der ikke i denne sag tør, hvor andre tier, har samfundets magthavere hidtil kunnet kvæle initiativer som for eksempel Poul Boegs ægte og velbegrundede harme. I ly heraf er de mangfoldige myndighedsovergreb foregået.

Et eksempel fra det forår 1973, da fremskridtsgalluptallene røg helt til tops: Justitsminister K. Axel Nielsen resolverede da, at Glistrup ikke mere måtte behandle executorboer. Det var et meget hårdt anslag mod landets største advokatarbejdsplads. Ikke blot er denne sagstype i sig selv den mest rentable inden for branchen. Men tillige er det grundlaget for, at sagførerkontoret knytter kontakten til fremtidens klienter, når arvingerne får indtryk af god, dygtig, smidig, venlig og hurtig behandling af deres forældres dødsbo. Glistrups forretning var i vidt omfang bygget på det grundlag. Og han havde altid svaret enhver sit til klienternes fulde tilfredshed. Og det har Glistrup i øvrigt til denne dag kunnet fortsætte med til trods for, at intet enkeltmenneske i fædrelandshistorien har været udsat for en sådan fortsat kæde af underbæltslag og enkelttryk fra myndighedernes side. Årelang – ja nu årtilang. Nægtelse af det vigtige dødsbobehandlingsområde er fortsat af Axel Niensens efterfølgere: Karl Hjortnæs, Nathalie Lind og så videre. Og nu fremturer Ole Espersen med opslidningsaktionen for at ramme Glistrup på brødet. Altså ikke blot idømmer man Glistrup en hård uoprettelig